

kteřé cizími závazky nedisponují (§ 1390 obč. zák.). Ale v tomto směru tvrdil sám žalovaný, že smír se ho netýkal; uváděl jen, že byl novací, a proto prý jeho závazek zanikl. Smír se ho prý netýkal proto, že byl uzavřen bez každé výhrady a jeho souhlasu a proto prý také ponechán byl první rok v tomto sporu v klidu. Žalovaný tedy sám netvrdil, že bylo úmyslem stran, smír uzavírajících, aby smírem tím byl vypořádán i jeho závazek. Podle dopisu Dra. S-a z 19. ledna 1923 dokonce se tento zástupce žalovaného ohražoval proti tomu, aby první rok pokládal se za neodbyvaný; on sám nebyl také toho mínění, že smír týče se žalovaného, a vyhradil ponechání sporu v klidu jeho souhlasu. Podle úmyslu stran tedy smír se závazku žalovaného netýkal. Za tohoto stavu věci nelze proto okolnost, že spor žalobkyně, z ručení žalovaného proti němu vedený, byl následkem smíru ponechán v klidu, beze všech pochyb vyložití jako vzdání se nároku žalobcova z korrealní obligace proti žalovanému (§ 863 obč. zák.). Tím, že byla ponechána možnost, spor dále projednávat, nebyla vzata žaloba zpět a nebyly v tom smyslu také ani nijaké prohlášení, ani úmysl stran, že nároku sporného se žalující firma vzdává, učiněny a tvrzeny; smír dotkl se jen stran na něm účastněných.

Čís. 3981.

Nejde o doplnění rozsudku, nýbrž o jeho opravu, domáháno-li se opravy chyby při sčítání útrat. Dovolací rekurs v této otázce jest přípustným.

(Rozh. ze dne 17. června 1924, R I 467/24.)

V dubnu 1924 domáhali se žalovaní na odvolacím soudě, by opravil svůj rozsudek ze dne 9. června 1923 ve výroku o útratách, ježto při součtu útrat bylo opomenuto připočítati útraty z první strany seznamu jich. O d v o l a c í s o u d odmítl návrh jako opožděný, maje za to, že jde o doplnění rozsudku, o něž bylo žádati v osmidenní lhůtě Šu 423 c. ř. s. N e j v y š š í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by žádanou opravu rozsudku ve výroku o útratách provedl a o tom nové usnesení vydal.

D ů v o d y:

Stížnost, jejíž formelní přípustnost jest nepochybná, ježto nejde o opravný prostředek proti výroku druhé stolice v otázce útrat (§ 528 c. ř. s.), nýbrž o opravný prostředek proti odeření výkonu práva po rozumu Šu 419 c. ř. s., jest odůvodněna. Stěžovatelé domáhají se opravy rozsudku odvolacího soudu pro zřejmou početní chybu, jež se skutečně sběhla na ten způsob, že soudce při součtu útrat sporu, stěžovatelům soudem odvolacím přiřknutých, z nedopatření opominul do něho připočísti upravené útraty z první strany seznamu jich, takže do rozsudku přišla jen čísllice přisouzených útrat na druhé straně seznamu. Nejde tedy o doplnění rozsudku dle Šu 423 c. ř. s., jenž předpokládá,

že o útratách nebylo vůbec anebo bylo nedostatečně rozhodnuto, nýbrž o opravu rozsudku dle Šu 419 c. ř. s., ježto o útratách bylo sice úplně rozhodnuto, výrok tento byl však následkem početní chyby nesprávnou číslicí do rozhodnutí pojat. Ježto oprava dle Šu 419 c. ř. s. není vázána na lhůtu, bylo odmítnutí návrhu pro opožděnost vysloveno z mylného použití zákona.

Čís. 3982.

Sudiště dle Šu 88, odstavec druhý j. n.

K odvrácení příslušnosti dle Šu 88, odstavec druhý, j. n. stačí, když příjemce zaslanou mu fakturu vrátí obyčejným, nedoporučeným dopisem a nesejde na tom, zda vrácená faktura odesílatele zboží skutečně dojde.

(Rozh. ze dne 17. června 1924, R I 489/24.)

Proti žalobě opírající se co do místní příslušnosti o § 88, odstavec druhý, j. n., namítl žalovaný místní nepřislusnost dovolaného soudu, ježto fakturu žalobci vrátil. Soud první stolice námitce vyhověl. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, řízení doplnil a o námitce znovu rozhodl. Důvody: Nezáleží na tom, zda žalobkyně fakturu ze dne 9. července 1923, vrácenou prý jí dopisem žalovaného ze dne 12. července 1923, obdržela, rozhodno je pouze, zda žalovaný tento posléze uvedený dopis s onou fakturou žalobkyni odeslal. Fakturu opatřenou doložkou o soudu faktury dlužno totiž považovat za nabídku kupujícímu a nepřijme-li kupující tuto nabídku, nemůže dojiti k úmluvě o soudu ve faktuře označeném. Takovéto nepřijetí dlužno spatřovati ve vrácení faktury, byť i dopisem nedoporučeným, jenž je v obchodním styku obvyklým, a to bez ohledu na to, zda se prodávajícímu tento dopis do ruky dostal. V napadeném usnesení není zjištěno, zda byl onen dopis žalovaným odeslán, a stížnost se mylí, spatřuje-li toto zjištění v důvodech napadeného usnesení, v nichž se pouze vychází z předpokladu, že k jeho odeslání došlo, jak patrně z obrátů »tvrzený dopis« a »udánlivě«. Jest proto napadené usnesení neúplné. Bude tudíž na soudu první stolice, by onu skutečnost, zda byl dopis ze dne 12. července 1923 s fakturou odeslán, zjistil důkazními prostředky, žalovanou stranou nabízenými, a aby dle výsledků tohoto zjištění znovu rozhodl, řídě se právním názorem výše uvedeným.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nejvyšší soud sdílí plně právní názor odvolacího soudu, že postačí k odvrácení příslušnosti podle Šu 88 odstavec druhý j. n., když příjemce zaslanou mu fakturu vrátí obyčejným, nedoporučeným dopisem, jak jest v obchodním styku obvyklým, a že na tom nesejde, zda vrácená faktura odesílatele zboží skutečně dojde; stěžovatelka poukazuje se proto na vývody rekursního soudu, k nimž se jen ještě připojuje, že pro